

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 21 września 2005 r. w sprawie T-306/01,
2. stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 881/2002,
3. obciążenie Rady Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd w ocenie, uznając, że Rada miała kompetencje do przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 881/2002 na podstawie art. 60 WE, art. 310 WE oraz art. 308 WE.

Wnoszący odwołanie twierdzą następnie, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że rozporządzenie (WE) nr 881/2002 spełnia postawiony w art. 249 WE wymóg zasięgu ogólnego.

Wnoszący odwołanie twierdzą ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie ograniczył ocenę kwestii naruszenia przez rozporządzenie (WE) nr 881/2002 przysługujących im praw podstawowych jedynie do ustalenia, czy rezolucja Rady Bezpieczeństwa jest zgodna nadrzędnymi normami prawa międzynarodowego o charakterze *ius cogens*. Sąd Pierwszej Instancji nie zbadał zgodności rozporządzenia z prawem wspólnotowym ani zgodności wykonania rezolucji Rady Bezpieczeństwa z prawem wspólnotowym oraz prawem krajowym.

Wnoszący odwołanie dodają, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie uznał, że przysługujące im prawo do obrony oraz prawo do skutecznego środka sądowego nie zostały naruszone przez rozporządzenie (WE) nr 881/2002.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. w sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04 Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobal Gallego Martínez, Benito García Burgos i Antonio Parras Rosa przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione przez Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvadora Contrerasa Gilę, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobala Gallego Martíneza, Benito Garcíę Burgosa i Antonio Parrasa Rosę w dniu 25 listopada 2005 r.

(Sprawa C-418/05 P)

(2006/C 48/24)

(Język postępowania: hiszpański)

W dniu 25 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvadora Contrerasa

Gili, Joségo Ramira López, Antonia Ramira López, Cristobala Gallego Martíneza, Benita Garcíę Burgosa i Antonia Parrasa Rosy, reprezentowanych przez adwokata J.F. Vázquez Medinę, od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. w sprawach połączonych od T-295/04 do T-297/04 Centro Provincial Jóvenes de Agricultores de Jaén (ASAJA), Salvador Contreras Gila, José Ramiro López, Antonio Ramiro López, Cristobal Gallego Martínez, Benito García Burgos i Antonio Parras Rosa przeciwko Radzie Unii Europejskiej.

Wnoszący odwołanie zwracają się do Trybunału o:

1. uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (trzecia izba) z dnia 8 września 2005 r. z powodu naruszenia prawa wspólnotowego, art. 173 traktatu WE;
2. uwzględnienie w całości, przedstawionych w pierwszej instancji, żądań co do istoty sporu, gdyż pozostają one w zgodzie ze wspólnotowym porządkiem prawnym;
3. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— Naruszenie art. 173 traktatu WE

Wnoszący odwołanie twierdzą, że mają czynną legitymację procesową w postępowaniu o stwierdzenie nieważności, ponieważ ich indywidualna sytuacja prawna różni się oczywiście i całkowicie od sytuacji prawnej innych plantatorów oliwek.

Są oni właścicielami drzew oliwnych zasadzonych w 1998 r. i wszyscy oni wyprodukowali zero kilogramów oliwek w trakcie roku gospodarczego 1999 r. Są to okoliczności, które są im wspólne i odróżniają ich od reszty sektora uprawy oliwek.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-53/02, Ricosmos B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Ricosmos B.V. w dniu 28 listopada 2005 r.

(Sprawa C-420/05 P)

(2006/C 48/25)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie Ricosmos B.V., reprezentowanej przez kancelarię adwokacką Hertoghs advocaten-belastingkunden, z siedzibą w Bredzie [Parkstraat 8 (4818 SK)](Niderlandy) od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) z dnia 13 września 2005 r. w sprawie T-53/02, Ricosmos B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 września 2005 r.;
- uwzględnienie wniesionego w pierwszej instancji wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM09/00 z dnia 16 listopada 2001 r. stwierdzającej bezzasadność umorzenia należności celnych na rzecz wnoszącej odwołanie;
- ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania od ww. wyroku, wnosząca odwołanie powołuje następujące zarzuty:

1. Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej, a w każdym razie zbyt zawężającej wykładni art. 905-909 rozporządzenia wykonawczego do Wspólnotowego Kodeksu Celnego⁽¹⁾, dotyczących procedury zwrotu i umorzenia należności celnych. Zasada pewności prawa wymaga bowiem, by w danym przypadku można było przewidzieć sytuację prawną spółki Ricosmos. Zdaniem spółki Ricosmos wymóg ten w niniejszej sprawie nie został spełniony ponieważ spółka ta nie mogła zostać poinformowana o zawieszeniu postępowania. Ponadto Sąd przyjął zbyt ograniczoną koncepcję prawa do obrony dokonując zbyt wąskiej wykładni prawa do terminowego i pełnego dostępu do akt sprawy (dotyczy to akt krajowych organów celnych jak i akt Komisji).
2. Ponadto, zdaniem wnoszącej odwołanie, orzeczenie Sądu nie jest zgodne z prawem wspólnotowym. Wnosząca odwołanie uważa, że zgodnie z zasadą pewności prawa, kryteria umożliwiające ustalenie braku ewidentnego zaniedbania powinny być jasne i precyzyjne. Z racji tego, że pojęcie „ewidentne zaniedbanie” ma relatywnie elastyczny charakter, kryteria te powinny być co do zasady interpretowane w sposób ścisły i indywidualny. Zaniedbanie musi być ewidentne i zasadnicze, oraz przyczynowo związane ze szczególną okolicznością, której wystąpienie zostało stwierdzone. Ponadto w niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie pominął bądź uwzględnił w stopniu niewystarczającym stopniu wagę złożoności regulacji prawnej i związane z tą regulacją doświadczenie zawodowe wnoszącej odwołanie, a także dokonał niewłaściwej, lub zbyt formalistycznej, wykładni pewnej liczby obowiązków ciążących na wnoszącej odwołanie.

3. Poza tym, wnosząca odwołanie uważa, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, a także, że Sąd nie uwzględnił nowych okoliczności, w świetle których należności celne nie powinny być zostać pobierane, bądź też uczynił to w stopniu niewystarczającym.
4. Wreszcie, wnosząca odwołanie uważa, że Sąd ustalił w sposób niewłaściwy, a w każdym razie niepełny, okoliczności faktyczne znajdujące się u podstaw sporu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celnny (Dz.U. L 253, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-422/05)

(2006/C 48/26)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Franka Benyona i Mikko Huttunena, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Królestwu Belgii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wydając dekret królewski z dnia 14 kwietnia 2002 r. regulujący ruch w porze nocnej niektórych cywilnych poddźwiękowych samolotów odrzutowych, Królestwo Belgii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy dyrektywy (WE) 2002/30⁽¹⁾ i art. 10 akapit drugi Traktatu WE w związku z art. 249 § 3 Traktatu;
- 2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przepisy dekretu określają typy samolotów, które nie mogą wykonywać operacji na lotniskach belgijskich pomiędzy godzinami 23 a 6. Bazując na poziomie ciśnienia akustycznego dekret królewski posługuje się innym podejściem niż przyjęte w dyrektywie 2002/300/WE, opierającym się na procedurze certyfikacyjnej. Podejście to odpowiada podejściu z rozporządzenia 925/1999/EWG, uchylonego dyrektywą 2002/30/WE.